

Příliš mnoho Bible

Posláno Českému bratru 7. 2. 2013

Myslím na děti v našich nedělních shromážděních. Většinou začínají spolu s námi dospělými. Tím jim dáváme najevo – myslím, že velmi vhodně – že i ony patří do obecnství sboru. První, co uslyší, bývá úvodní biblické slovo, a nevím o lepší možnosti. Následuje píseň, nejčastěji žalm, tedy opět Bible. Biblické výrazy, obraty a myšlenky se objevují i v modlitbě, které jsou děti účastny. Běžné jsou i v dalších písních, jejichž starobylá krása nás dospělé uchvacuje i přesto, že nás některé verše neoslovují. Obvykle jsou děti přítomny i při čtení z Písma, než odejdou do nedělní školy. Tam se pak vykládá biblický oddíl a mnozí učitelé začínají tím, že se i tento oddíl přečte.

My evangelíci považujeme jaksi za samozřejmé, že „Bible není nikdy dost,“ máme ji dokonce – spolu s kalichem – ve svém oblíbeném znaku jako symbol reformace. Zapomínáme, nebo nás to nikdy ani nenapadlo, že i Bibli můžeme dětem zprotivit, když jim ji podáváme v „porcích“ nepřiměřených věku a bez výkladu, který pochopí a který je zaujme.

Občas slyšíme i z úst farářů stesky, že nám děti – a to i z těch „skalních“ evangelických rodin – odcházejí, jakmile se dokáží vzepřít rodičovské autoritě. Dochází k tomu často kolem dvanácti let, kdy se zároveň probouzí jejich kritické myšlení. Rodiče i nezkušení faráři bývají zaskočeni tím, jak dítě, dosud roztomile poddajné a (zdánlivě?) radostně a vděčně přijímající jejich duchovní vedení, náhle změní svůj postoj ve tvrdé NE! Na jedné pastorálce vyprávěl duchovní, který se vrátil z delšího pobytu ve Velké Británii, že tam mají velmi podobný problém, typicky právě u dvanáctiletých.

Vůbec netvrdím, že jsem v tomto stručném upozornění „vyřešil“ bolestný problém dětských odchodů. Víme však, že zdravý tělesný vývoj bývá vážně narušen velmi prostými a nenápadnými chybami ve stravování a v celé životosprávě. Psycholog se neubrání myšlence, že něco podobného může platit i pro křesťanskou výchovu a duchovní růst.

Pavel Říčan

www.pavelrican.cz